

— Знамъ, знамъ! — махаше съ ржка Мишо. — Не искамъ да кажа, че работитѣ ви сж тръгнали по медъ и по масло. Исамъ само да кажа, че за кого-то е лошо, лошо е и въ града, и въ селото.

— Това е право.

— Безработнитѣ нѣматъ нито квартири, нито хлѣбъ...

— Тѣ баремъ не работятъ, — прекжсна го нѣкой на подбивъ. — Нашата е още по-лоша: хемъ работимъ, хемъ пакъ нѣмотия...

— Слушай, слушай! — намѣси се дѣдо Стою. — Кажи ми ти, ще се оправи ли, или все така ще си върви?

— Ще се оправи, дѣдо, ще се оправи! — заклати глава Мишо. — Виждали сте всички: — заоблачи се, завали, та свѣтказици, та грѣмотевици, градушки минаватъ, наводнения ставатъ — мислите си: изгинахме, нѣма животъ, нѣма вече слънце. А всичко мине, кого завлѣкло — завлѣкло го, кого ударило — ударило го, плъпнатъ хората, вадитѣ оправятъ, ново сѣятъ... А което е човѣшка направия, още по-лесно се оправя.

— Твоя милость учитель ли си? — мигна любопитно дѣдо Стою.

— Тютюноработникъ съмъ, дѣдо.

— Брехъ, пъкъ приказва, не се шегува! — обади се нѣкой.

— Правдата думашъ синко, четешъ я като по книга, — заключи дълбокомислено дѣдо Стою. — Ама още нѣщо искаме да ни кажешъ: за война приказватъ пакъ, ти какво мислишъ, а? Ще стане ли, нѣма ли да стане?

— Какво да ти кажа, дѣдо? Войната, и тя е човѣшка работа. Ако рекатъ хората: да има, ще има, ако рекатъ: да нѣма, нѣма да има!

— Не ги питатъ хората, айолъ!